

...később

Gombászni mentek. Ugyanazzal a lelkesedéssel, mint már máskor. Csupán egy-két éve támadt fel érdeklődésük a gombák iránt, de egyre szenvedélyesebb gombászokká váltak, és ez is még jobban összekötötte őket. Tucatnyi szakkönyv sorjázott a polcon, elméletben már minden gombafajtát ismertek, a gyakorlatban azonban általában óvatosak voltak, csupán azokat gyűjtötték, amelyeket biztosan felismertek. Csiperkét, fűgombát, őzlábat, róka gombát, pereszkrét, keserűgombát.

Ezúttal róka gombáért indultak. Kedvenc gombájuk volt. Kati leginkább tejfő-lős-paprikásan készítette, István, a férje imádta így. Jó hangulatban bandukoltak ki a domboldalon az erdő felé. Nevetgéltek, össze-összecsókolóztak. Diákszerelem volt az övék, észrevétlenül nőttek bele a házasságba, idejében kiismerve egymás gyengéit. Kapcsolatuk kiegyensúlyozott volt, megértették vagy legalábbis elfogadták egymást. Mivel igyekvő típusúak voltak, anyagiakban is szépen gyarapodtak. Az egyetlen komolyabb problémát és vitatémát a szülők jelentették: mivel ismeretségük elején még gyermekeknek számítottak, megszokták, hogy beleszóljanak életükbe.

Szerencsájük volt, mindjárt az első erdősávban szép kis róka gombatelepre bukkantak egy kidőlt fa ágai alatt. Lelkesen begyűjtötték, majd beljebb nyomultak az erdőben. Mivel azelőtt kiadós esőzések voltak, amit kellemes meleg követett, rengeteg gombát találtak. Persze nem csupán róka gombát. A gombahatározót böngészgetve próbálták azonosítani őket. Aztán István egy pirosbarna gomba láttán nagyon rágyújtott, hogy azt le kell szedni, biztos benne, hogy hirip, s mindenki mondogatja, milyen ízletes. Addig-addig bizonygatta, míg a felesége ráállt, s egy egész kosárral szedtek belőle. Elégedetten indultak vissza, az erdő szélén egy tisztáson letelepedtek, hogy a nap további részét a zöldben heverészve töltsék. És akkor végzetük azt akarta, hogy a hiripecet készítsék meg ebédre. Bográcsban, pirított hagymával, paprikával. A gomba íze pompás volt, éhesek voltak, hát alaposan belakmározta. Húsz perc múlva szinte egy csapásra taglózta le őket a mérgezés. Olyan egyszerre érte utol őket a rosszullét, az izombénulás, hogy segítség-hívásról, netán hazavánszorgásról szó sem lehetett. Csak feküdtek felpuffadtan, kékre vált arccal, petyhüdten lógó ajkaik közül nyál csordogált. Szemükben értetlenség és pánik tükröződött. Az asszony tekintetét egy pillanatra a harag is elfelhősítette, mert miért kellett Istvánnak annyit erősködni, hogy szedjék le azokat a gombákat, ő a hibás, de aztán maradék józan eszével rájött, hogy ennek már aligha van értelme. Ebben megnyugodva szeretettel fordult haldokló férje felé, hang már nem jött ki az ajkán, de tekintetével jelezni próbálta, mennyire szereti most is.

Válaszul a férje tekintete is meglágyult, egy-két könnycsepp is legördült az arcán. Úgy tűnt, beletörődtek sorsukba, mi több, furcsamód örülnek annak, hogy együtt halhatnak meg, legalább az is összeköti őket. Kezüik bizonytalan mozdulatot tett, hogy összekulcsolódjon, de már nem volt elég erő benne.

Aztán az utolsó percekben mégis csak magukba fordultak, mint a haldoklók általában, hogy végigtekintsenek életükön, s számot vessenek mindazzal, amit addig végeztek. Szinte egyszerre hidegült el tekintetük, szinte egyszerre jutott eszükbe a maguk után hagyott örökség: gyerekük nem lévén, vagyonukat szüleik öröklik. Igen, ha egyszerre halnak meg. De ha valamelyik mégis életben marad, s ha nem is épül fel, de legalább később hal meg, mint a másik, akkor elképzelhető, hogy a furcsa szigorú törvények értelmében a túlélő fél megörökölné a társa vagyonát, ha csak pár órára is, hogy utána csak az ő szüleit illesse meg az egész örökség.

Katalin tudta, jó néhány órával túl kellene élnie társát ahhoz, hogy ezt a törvényszéki orvos is kimutathassa, de persze az lenne a legjobb, ha valaki rájuk találna úgy, hogy ő még élne, s férje már halott lenne. Minden erejét összeszedve próbált úrra lenni a halálon, bár fájdalmai egyre elviselhetetlenebbek lettek. Kínjai közepette férje felé fordult, aki éppen megpróbálta elérni a mellettük heverő kulacsot, bár izmai már alig engedelmeskedtek. Katalin, önmagát is meglepve, kísérletet tett, hogy a kulacsot továbbrúgja, de ez túl nagy erőfeszítésnek bizonyult. Rúgása az utolsó rúgásnak bizonyult, teste megmerevedett, s kiszállt belőle a lélek.

István fájdalommal vegyes megkönnyebbüléssel állapította meg felesége halálát. Bánatát ellensúlyozta az a tudat, ő került ki győztesen. Az örökségre gondolt, s kedve lett volna felkiáltani: igen, megcsináltam, édesanyám! Ha már meg kell halni, legalább... Ismét ránézett halott feleségére, s elöntötte a keserűség, a sajnálat, de aztán rájött, nem fecsérélheti az időt. A halál nagyon közel, sürgősen jelet kell hagynia a szüleinek, hogy tudják, érdemes megpróbálni törvényre vinni a dolgot. Kétségbeesett erőfeszítéssel kihalászott egy írószert a belső zsebéből, papírt nem talált, ezért személyi igazolványa hátlapjára próbálta rávésni az életbevágó üzenetet. Ujjai nem engedelmeskedtek tisztességesen, csupán néhány szót sikerült leírnia, aztán az írószer kifordult ujjai közül, a halál elragadta.

Amikor másnap néhány döbrent turista felfedezte holttestüket, értetlenkedve betűzték az igazolványon található ákombákomokat: Én haltam meg... ❀